

Arrest

nr. 147 126 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2015 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 februari 2015 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in. Zij wordt geregistreerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en onder de hoede van de dienst Voogdij geplaatst.

1.2 Na consultatie van EURODAC op 11 februari 2015 blijkt dat van de verzoekende partij op 13 en 14 januari 2015 in Hongarije vingerafdrukken waren genomen.

1.3 Op 24 februari 2015 wordt het onderzoek naar de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij afgerond en wordt zij op grond van het medisch onderzoek geacht ouder dan 18 jaar te zijn.

1.4 Op 6 maart 2015 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.5 Op 17 maart 2015 delen de Hongaarse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten mee dat de verzoekende partij op 14 januari 2015 in Hongarije een asielaanvraag indiende.

1.6 Op 20 maart 2015 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met de terugname.

1.7 Op 26 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 10.02.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 11.02.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te (...) op (...)2000. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 11.02.2015 verklaarde geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 11.02.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 11.02.2015 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Hongarije en er vervolgens asiel heeft aangevraagd. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 20.03.2015 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.03.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 11.02.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden nadat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Hongarije en er vervolgens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde daarop dat dat hij zijn vingerafdrukken liet nemen in Hongarije en dat hij dit ook verklaarde tijdens zijn inschrijving en dat hij werd opgepakt door de politie en in elkaar geslagen werd en meegenomen en dat de politie hem naar een opvangcentrum bracht en dat er vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde verder dat enkel zijn vingerafdrukken genomen werden en dat hij er geen asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde verder dat hij Afghanistan in 2011 per auto en te voet verlaten zou hebben en naar Pakistan gereisd zou zijn. Na twee dagen zou betrokkene daar zijn aangekomen. Na een verblijf van één week zou betrokkene vanuit Pakistan naar

Iran gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij drie jaar in Iran verbleven zou hebben maar dat Iran toen Afghanen begon te verwijderen naar Afghanistan en dat hij vervolgens naar Turkije gereisd zou zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Na een illegaal verblijf van zeven maanden in Aksaray in Istanbul zou betrokkene Turkije verlaten hebben en naar Hongarije gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije door de politie werd tegengehouden en dat hij daar heel slecht behandeld werd en in elkaar geslagen werd en dat hij gedurende vijftien dagen in een opvangcentrum verbleef waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken wel genomen werden in Hongarije maar dat hij er geen asiel aanvraag. Betrokkene verklaard dat hij na vijftien dagen uit Hongarije vertrok en via Oostenrijk naar Duitsland reisde waar hij twee dagen verbleef alvorens vanuit Duitsland per auto en trein naar Brussel te reizen waar hij op 10.02.2015 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum, in casu (...).2000, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 11.02.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 11.02.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven geboortedatum bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 18.02.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV, Campus Brugge, Dienst Radiologie – Medische beeldvorming, gelegen te Ruddershove 10, 8000 Brugge teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat betrokkene op basis van het medisch onderzoek de leeftijd bepaald wordt op 23,65 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar en betrokkene dus meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 18.02.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is.

Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Hongarije wel genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 24 & 25), dient te worden opgemerkt dat uit de coderingen in het Eurodacverslag van 11.02.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie in Hongarije werden genomen ten gevolge het illegaal binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een asielaanvraag. De codering HU1(...) in het Eurodacverslag van 11.02.2015 wijst er op dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem door Hongarije. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. De verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Hongarije werden genomen maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten van het leeftijdsonderzoek d.d. 18.02.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 11.02.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden wegens het illegaal inreizen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een asielaanvraag, werd voor betrokkene op 06.03.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 20.03.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse

autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 14.01.2015 effectief een asielverzoek heeft ingediend bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten maar dat hij kort nadien verdween. Dit ondergraaft verder het aannemelijk karakter van de verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Hongarije wel werden genomen maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. De Hongaarse autoriteiten stelden in hun antwoord d.d. 17.03.2015 op een verzoek tot informatie onder art. 34 van de Dublin-III-Verordening verder dat betrokkene in Hongarije gekend staat onder de naam Talebi Sayd Ersad en dat betrokkene in eerste instantie beschouwd werd als meerderjarige maar dat een medisch leeftijdsonderzoek niet uitgevoerd kon worden omdat betrokkene zich zeer snel aan het toezicht van de Hongaarse autoriteiten onttrok. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun terugnameakkoord d.d. 20.03.2015 eveneens dat het leeftijdsonderzoek dat in België werd uitgevoerd, aantoonde dat betrokkene effectief ouder is dan 18 jaar en derhalve als een volwassene beschouwd dient te worden. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene doelbewust getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen en het zich voordoen als niet-begeleide minderjarige. Door zich voor te doen als als niet-begeleide minderjarige ondergraaft betrokkene de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de Hongaarse politie zijn telefoon heeft afgenomen waardoor hij geen contact meer zou hebben met zijn moeder en broer en dat de asielzoekers in het opvangcentrum allemaal criminelen (mensensmokkelaars) waren en dat hij er slecht behandeld werd en geslagen en dat er geen mogelijkheid was tot opleiding (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs van aanbrengt en vrij vaag blijft over de door hem aangehaalde slechte behandeling en zijn verklaring dat de asielzoekers in het opvangcentrum allemaal criminelen zouden zijn geweest. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat er in Hongarije geen mogelijkheid tot opleiding zou zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat betrokkene volgens zijn verklaringen amper 15 dagen in Hongarije verbleven heeft en zich zeer snel aan het toezicht van de Hongaarse autoriteiten onttrokken heeft. Het is derhalve betrokkene zelf die zeer kort na zijn aankomst in Hongarije onttrokken heeft aan de Hongaarse autoriteiten waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Hongaarse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers er gewezen dient te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin

uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn gezien het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening en de vermelding in het Hongaarse antwoord d.d. 11.03.2015 dat de asielaanvraag van betrokkene door zijn verdwijning nog niet inhoudelijk beoordeeld werd, toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne inhoudelijk beoordeelde en niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een inhoudelijke beoordeling en van een definitieve beslissing aangezien de Hongaarse autoriteiten overnemen op basis van art. 18§1.b van de Dublin-Verordening waarin gesteld wordt dat het verzoek nog in behandeling is, het voorwerp zal zijn van detentie. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. De door betrokkene aangehaalde redenen kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije. Wat bovendien de aangehaalde mensonterende en erbarmelijke omstandigheden in Hongarije betreft, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten en gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013) blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-

Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij

verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 18.02.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.03.2015 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat er geen specifieke reden is om precies in België aan te vragen en dat ze van plan waren om naar Zweden te gaan maar dat hij toen hij niet meer de mogelijkheid had om verder te reizen en dat hij vervolgens besloot om in België asiel aan te vragen (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen specifieke reden aanhaalt om precies in België asiel aan te vragen buiten het gegeven dat hij niet meer in de mogelijkheid verkeerde om verder te reizen. Aangaande deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat hij niet meer over de middelen beschikt om verder te reizen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat hij geen middelen meer heeft om verder te reizen, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat hij psychische problemen heeft en dat dit komt omdat hij onderweg zijn moeder en broer zou zijn kwijtgeraakt (DVZ, vraag 35). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij psychische problemen heeft en dat dit komt omdat hij onderweg zijn moeder en broer zou zijn kwijtgeraakt, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn. In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen ⁽⁴⁾. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Ook voert zij de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Ten slotte voert zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.2 De verzoekende partij voert in de uiteenzetting van haar middel één doorlopend betoog, zonder een duidelijk onderscheid te maken tussen de verschillende interne en hogere rechtsnormen die zij inroept. Zodoende zal ook de Raad deze globale uiteenzetting in zijn geheel beschouwen als zijnde de onderbouwing voor alle verschillende schendingen die de verzoekende partij aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. *N.S. t. Secretary of Home Department*, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

In casu stelt de verzoekende partij in de eerste plaats dat zij geen asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend, in elk geval niet wetens en willens. Zij stelt dat zij verplicht werd de vingerafdrucken af te geven, dat zij nooit kenbaar heeft gemaakt een asielaanvraag aldaar te willen indienen, dat zij een papier diende te tekenen, maar haar niet meegedeeld werd wat de inhoud ervan was en dat als Hongarije meent te kunnen stellen dat zij er asiel zou hebben aangevraagd, dat dan moet vastgesteld worden dat dit buiten haar wil om was en zij er niet van op de hoogte was. Zij wijst erop dat er geen tolken, sociaal assistenten of een advocaat waren en dat zij niet wist dat zij een asielaanvraag had ingediend.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten zowel op 17 als op 20 maart 2015 hebben meegedeeld dat de verzoekende partij op 14 januari 2015 een asielaanvraag indiende, maar vervolgens snel is verdwenen. Ook blijkt uit het administratief dossier dat zowel op 13 januari 2015 als op 14 januari 2015 vingerafdrucken van de verzoekende partij werden genomen. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, gaan de laatst afgenomen vingerafdrucken gepaard met de codering HU1(...). Uit artikel 2.3 van de Verordening (EG) Nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrucken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, de bepaling waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt inderdaad dat de “1” na de landencode “HU” (voor Hongarije) voor asielzoekers staat. Ook uit het feit dat de Hongaarse autoriteiten op 20 maart 2015 het terugnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, blijkt – zoals ook in de bestreden beslissing gesteld – dat de verzoekende partij in Hongarije een verzoek om internationale bescherming aldaar had ingediend. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij in Hongarije geen asielaanvraag ingediend heeft. Zelfs indien zij niet op de hoogte zou zijn gebracht of geweest van het feit dat zij een asielaanvraag had ingediend en op dat moment geen verdere uitleg had gekregen, kan op het eerste gezicht niet gesteld worden dat dit gegeven onder een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM valt en doet dit geen afbreuk aan het feit dat de asielaanvraag wel degelijk werd ingediend. Met betrekking tot de afgenomen vingerafdrucken, merkt de Raad op dat Verordening (EG) Nr. 2725/2000 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrucken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin de lidstaten opdraagt de vingerafdrucken te registreren van asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar (artikel 4) of vreemdelingen vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat zijn aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 8). Het laten nemen van de vingerafdrucken in de gevallen vermeld in artikel 4 en artikel 8 van

deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de verzoekende partij inroept dat zij werd verplicht haar vingerafdrukken te laten registreren, kan op het eerste gezicht dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten.

De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat er geen enkel reden was om asiel aan te vragen in Hongarije, dat zij vooreerst onderweg was naar Zweden en dat er meer dan voldoende redenen waren om juist in Hongarije geen asiel aan te vragen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar Dublingehoor (vraag 34) inderdaad verklaarde dat zij van plan was naar Zweden te gaan, maar toen zij in België aankwam niet meer de mogelijkheid had om verder te reizen en besloot hier asiel aan te vragen. Het feit dat er geen enkele reden was om een asielaanvraag in Hongarije in te dienen en dat er meer dan voldoende redenen waren dit juist niet te doen, doet geen afbreuk aan hetgeen de Raad reeds hoger heeft vastgesteld en het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in Hongarije wel degelijk een asielaanvraag indiende.

Verder gaat de verzoekende partij in op het feit dat zij ook in Hongarije verklaarde minderjarig te zijn, maar dat er geen voogd werd voorzien, dat zij niet onder de hoede van de dienst Voogdij werd geplaatst en er geen leeftijdsonderzoek werd gepland. Zij stelt dat in de bestreden beslissing te lezen staat dat Hongarije haar als meerderjarige beschouwde. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 17 maart 2015 verklaard hebben dat de "*premedical opinion*" was dat zij meerderjarig was en dat geen forensisch onderzoek werd doorgevoerd, omwille van de snelle verdwijning. In de bestreden beslissing wordt naar deze informatie verwezen en niet gesteld dat de verzoekende partij in Hongarije zonder meer als meerderjarige werd beschouwd. De verzoekende partij heeft zelf verklaard slechts 15 dagen in Hongarije te hebben verbleven, zodat zij niet kan voorhouden dat zij niet snel verdwenen is. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat indien Hongarije met zulk een kwetsbare groep (met name niet-begeleide minderjarigen) op die manier omspringt, met name door ze als meerderjarige te beschouwen, dit reeds voldoende zegt over de behandeling van andere kwetsbare groepen, dient te worden vastgesteld dat dit een blote bewering is en benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij de Hongaarse autoriteiten, die premedisch van oordeel waren dat de verzoekende partij meerderjarig was, niet de kans heeft gegeven een forensisch onderzoek door te voeren. Verder dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij thans ook door België, op basis van het gevoerde leeftijdsonderzoek, als meerderjarige wordt beschouwd en ook als meerderjarige door Hongarije zal teruggenomen worden. Zelfs al zou Hongarije met niet-begeleide minderjarige asielzoekers in het algemeen niet correct omgaan of in het individuele geval van de verzoekende partij niet correct omgegaan zijn, dan nog kan de verzoekende partij met dit betoog *prima facie* geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken, daar zij in Hongarije thans als meerderjarige zal beschouwd worden en dus niet (langer) tot de kwetsbare groep van de niet-begeleiding minderjarige vreemdelingen behoort. De verzoekende partij herhaalt in het kader van dit onderdeel van haar uiteenzetting nogmaals dat zij nooit effectief, bewust en wetens en willens een asielaanvraag in België heeft ingediend, zodat het niet in haar nadeel kan spelen mocht Hongarije hebben doorgegeven dat zij aldaar een asielaanvraag had ingediend, maar hierbij kan verwezen worden naar hetgeen in verband met de (omstandigheden van de) in Hongarije ingediende asielaanvraag hoger werd uiteengezet. Ten slotte benadrukt de verzoekende partij dat zij tegen de beslissing van de beëindiging van de voogdij een procedure heeft ingeleid bij de Raad van State en dat deze procedure nog steeds hangende is. Naast de vaststelling dat uit het bijgevoegde stuk afkomstig van de griffie van de Raad van State niet blijkt waarop het ingestelde beroep betrekking heeft, dient tevens erop gewezen te worden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het ingestelde beroep schorsende werking zou hebben.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat haar rechten en plichten op geen enkel moment werden uitgelegd, dat de politiediensten dit niet hebben gedaan, dat zij bij aankomst in het kamp over niets uitleg heeft gekregen, dat er geen sociale assistenten aanwezig waren, er geen tolken en advocaten werden voorzien en zij aan haar lot werd overgelaten. Zij stelt dat zij, na al maanden in België te hebben verbleven, perfect in staat is een vergelijking tussen beide landen te maken en niet te kunnen begrijpen dat Hongarije een Europees land is. Ook geeft zij aan dat zij geslagen werd door de Hongaarse autoriteiten en dat haar geld werd afgenomen.

Met betrekking tot haar behandeling in Hongarije verklaarde de verzoekende partij tijdens haar Dublingehoor het volgende: "*Mijn vingerafdrukken werden genomen in Hongarije. Dit verklaarde ik ook tijdens mijn inschrijving. Ik werd opgepakt door de politie. Ik werd in elkaar geslagen en meegenomen. De politie bracht mij naar een opvangcentrum en namen vingerafdrukken.*" (vraag 24) en "*De Hongaarse*

politie heeft mijn telefoon afgenomen waardoor ik geen contact meer heb met mijn moeder en broer. De asielzoekers in het OC waren allemaal criminelen (mensensmokkelaars). Ik werd daar slecht behandeld en geslagen. Er was geen mogelijkheid tot opleiding." (vraag 36). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op deze verklaringen wordt ingegaan en dat aangegeven wordt dat de verzoekende partij ervan niet het minste bewijs aanbrengt en vrij vaag blijft over de door haar aangehaalde slechte behandeling en haar verklaring dat de asielzoekers in het opvangcentrum allemaal criminelen zouden zijn geweest. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ook bij haar verzoekschrift geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Zij meent dat niet algemeen kan gesteld worden dat men vaag is, maar dat moet aangegeven worden op welk punt zij vaag was, en welke vraag gesteld en niet beantwoord werd. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing aangegeven wordt waarover de verzoekende partij vaag is gebleven (met name de door haar aangehaalde slechte behandeling en haar verklaring dat de asielzoekers in het opvangcentrum allemaal criminelen zouden zijn geweest) en wijst erop dat de verzoekende partij onder vraag 36 van het Dublingehoor, die betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (*in casu* Hongarije) zouden kunnen rechtvaardigen, uitgebreid de mogelijkheid had om haar ervaringen in Hongarije uiteen te zetten. Zij kan ook niet voorhouden niet te hebben geweten dat zij in het kader van deze vraag haar ervaringen in Hongarije kon uiteenzetten, daar zij reeds een (beknopt) antwoord in deze zin heeft gegeven. De verzoekende partij kan aan de gemachtigde niet verwijten dat hij in zijn beslissing aangeeft dat de verzoekende partij niet het minste begin van bewijs aanbrengt en vrij vaag blijft over bepaalde aspecten van deze verklaringen, als uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij, wanneer zij de kans had om op omstandige wijze op feiten en omstandigheden te duiden die wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling, deze kans ook daadwerkelijk heeft gegrepen. Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat het niet volstaat om te verwijzen naar het feit dat Hongarije een lid is van de EU, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zich geenszins hiertoe beperkt, maar dat uitgebreid gemotiveerd wordt omtrent de situatie in Hongarije. Hiervoor verwijst de Raad naar hetgeen in dit verband verder gesteld wordt.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de slechte behandelingen die zij zou hebben ondergaan nadat zij op illegale wijze de Hongaarse grens overschreed, zo ze al geloofwaardig zijn, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Hongarije een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, nu zij in geheel andere omstandigheden Hongarije zal binnenkomen.

Er dient immers nogmaals te worden benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat haar verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is, dat de verzoekende partij aan de Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen te Budapest en dat er een *laissez-passer* (vervangend reisdocument) werd opgesteld voor de Dublinoverdracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de Hongaarse autoriteiten reeds in kennis gesteld werden van de concrete details omtrent de effectieve overdracht op 8 juni 2015. Er zijn dan ook geen indicaties dat de overdracht van de verzoekende partij niet met een zorgvuldige omkadering en de nodige garanties zal plaatsvinden. De verzoekende partij wordt bovendien overgedragen als asielzoeker wiens verzoek in Hongarije in behandeling is. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de verzoekende partij op dezelfde manier zal behandeld worden zoals zij beweert behandeld te zijn geweest toen zij Hongarije de eerste maal, op dat moment op illegale wijze, binnenkwam. Bovendien geeft zij zelf aan thans in België geïnformeerd te zijn over haar rechten en plichten en heeft zij bijstand van een advocaat, zodat niet kan aangenomen worden dat zij in onwetendheid over haar specifieke situatie en aan haar lot overgelaten in Hongarije zal aankomen. De Raad wijst er bijkomend op dat uit het *National Country Report – Hungary van Asylum Information Database*, up-to-date tot 17 februari 2015 (hierna: het AIDA-rapport) blijkt dat tijdens de asielpcedure, zowel voor de gehoren als in beroep, tolken voorzien zijn. Met betrekking tot de toegang tot een advocaat stelt de Raad vast dat in het AIDA-rapport inderdaad aangegeven wordt dat er in dit verband problemen zijn, maar dit leidt niet automatisch tot de vaststelling dat een schending van artikel 3 al dan niet *juncto* artikel 13 van het EVRM zou voorliggen. De verzoekende partij stelt dat uit voormeld rapport kan afgeleid worden dat minder dan duizend asielzoekers een advocaat hebben gehad, maar de Raad stelt vast dat op p. 19 slechts aangegeven wordt dat advocaten van het Hungarian Helsinki Committee (hierna: het HHC) in 2014 aan 924 asielzoekers juridische bijstand hebben verleend. Uit het AIDA-rapport blijkt echter geenszins dat slechts advocaten van het HHC juridische bijstand zouden kunnen verlenen, er wordt integendeel opgesomd welke verschillende actoren juridische bijstand kunnen verlenen. Ten slotte kan uit het feit dat de verzoekende partij bij haar eerste aankomst in Hongarije

desgevallend geen bijstand zou hebben gehad van een advocaat, nog niet afgeleid worden dat zij, wanneer zij in de huidige omstandigheden als Dublinterugkeerder in Hongarije terecht komt, opnieuw geen juridische bijstand zou krijgen.

De verzoekende partij geeft verder nog aan dat België een veel ruimere bescherming biedt dan Hongarije en dat minstens moet besloten worden dat het tegendeel door de verwerende partij niet wordt aangetoond, noch dat garanties in die zin worden gegeven door Hongarije. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich in de eerste plaats steunt op een document van september 2010 met betrekking tot het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers – Regio's subsidiaire bescherming. Naast de vraag naar het actuele karakter van dit document, dient te worden vastgesteld dat het punt C. op p. 5 dat de verzoekende partij citeert, spreekt over een mogelijke consequentie (“kan”) van een richtlijn van het UNHCR en verwijst naar “sommige EU-landen”, zonder dat aangegeven wordt om welke landen het geeft. Uit deze informatie kan dan ook niets afgeleid worden over het beleid van Hongarije met betrekking tot Afghaanse asielzoekers en de subsidiaire bescherming. In haar bijlage 10 en ter terechtzitting wijst de verzoekende partij tevens op de lage erkenningsgraad van asielaanvragen in eerste aanleg, met name 9%. De Raad merkt op dat blijkens het AIDA-rapport de globale erkenningsgraad inderdaad lager ligt dan 9%. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat uit deze informatie eveneens blijkt dat meer dan de helft van de asielaanvragers van Kosovo afkomstig is en er voor dit land zo goed als geen bescherming wordt toegekend. Zij gaat tevens voorbij aan de vaststelling dat 25% van de Afghaanse – de nationaliteit van de verzoekende partij – aanvragers in 2014 in eerste aanleg een vorm van bescherming hebben gekregen, waarbij iets meer dan 5% de vluchtelingenstatus en 18,5% de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij maakt zodoende niet duidelijk op welke manier hieruit zou moeten blijken dat Hongarije aan Afghaanse asielzoekers geen voldoende bescherming zou bieden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog *prima facie* geen zwaarwegende gronden aanbrengt die aannemelijk maken dat zij bij de overdracht aan Hongarije om redenen van haar persoonlijk geval zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Hongarije beschrijven, is dit niet voldoende, nu zij nalaat om haar specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt bij een overdracht aan Hongarije vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen.

In casu toont de verzoekende partij *prima facie* het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten en andere bronnen waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoekende partij aan dat er onbetwistbaar systematische gebreken zijn in de asielpprocedure en opvang die een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling met zich meebrengt. Zij verwijst naar het feit dat de Dublin-overdrachten naar Griekenland en Italië zijn geschorst, naar de onmenselijke situatie voor asielzoekers in Hongarije die nog zal verslechteren met het huidige staatshoofd, naar algemene en openbare informatie van onder meer ook gezaghebbende bronnen waaruit blijkt dat het juridisch systeem en het asielbeleid in Hongarije allesbehalve in overeenstemming is met de internationale minimumrechtsnormen, zoals voorgesteld door de gemachtigde, en dat de impact van de grote instroom asielzoekers bovendien de al gebrekkige situatie zal verergeren. De verzoekende partij besluit dat uit de voorgelegde informatie blijkt dat Hongarije absoluut niet voldoet aan de minimumnormen die van een Europees land verwacht worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 20 maart 2015 instemden met het verzoek tot terugname van de verzoekende partij en hierbij uitdrukkelijk verwezen

naar artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, dat betrekking heeft op de verplichtingen van de Lidstaten en luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Uit de toepassing van dit artikel volgt dat het asielverzoek van de verzoekende partij in Hongarije nog in behandeling is.

Verder blijkt duidelijk uit de lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan.

Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Betreffende detentie in Hongarije oordeelt de gemachtigde in de bestreden beslissing – met verwijzing naar het AIDA-rapport – dat sinds 1 juli 2013 de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid voorziet tot detentie van asielzoekers, doch niet impliceert dat asielzoekers die overeenkomstig de verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van de voorliggende informatie is de gemachtigde van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat de verzoekende partij, die voorafgaand aan haar asielaanvraag in België asiel vroeg in Hongarije maar wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, na overdracht het voorwerp zal zijn van een detentie.

Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er, naast de opvang in open asielcentra, ook detentie. Overeenkomstig het AIDA-rapport werd de wetgeving in januari 2013 zo aangepast dat er geen vasthouding meer zal zijn om de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel te verzekeren wanneer een asielaanvraag wordt ingediend onmiddellijk wanneer de betrokkene wordt gevat. Hierin wordt verder ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-reglementering niet zullen worden vastgehouden tenzij zij reeds een afgesloten asielprocedure hebben, waaronder wordt verstaan een negatieve beslissing over de grond van de zaak en dit met inbegrip van manifest ongegronde aanvragen of zaken waarin sprake is van een geschreven intrekking van de aanvraag. Ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM werd de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije vervolgens aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aldus werd sinds juli 2013 het systeem van ‘asieldetentie’ ingevoerd. Dublin-terugkeerders zijn hiervan niet uitgesloten.

Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit kan enkel in bepaalde gevallen waarin sprake is van een meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat haar in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten, waardoor niet blijkt dat haar asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd. In deze situatie blijkt niet dat er wordt overgegaan tot een immigratiedetentie. Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij bij terugkeer zal worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, moet er verder op worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport blijkt dat asieldetentie alleen wordt bevolen bijvoorbeeld op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker, indien een persoon was ondergedoken of het verloop van de procedure vertraagde of indien er ernstige gronden zijn om zulks aan te nemen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan dat profiel. Uit de verklaringen van de verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting kan bovendien geenszins worden afgeleid dat zij werd vastgehouden in Hongarije, maar wel dat zij zonder enig probleem is kunnen vertrekken.

De verzoekende partij wijst nog op een “*Amnesty International Report 2014/15*” met betrekking tot Hongarije, waarin met verwijzing naar een rapport van de HHC van mei (zonder aanduiding van het jaar) gesteld wordt dat 40% van de mannelijke asielzoekers met een eerste asielaanvraag wordt vastgehouden. Deze aangehaalde rapporten laten op het eerste zicht evenwel nog niet toe vast te stellen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal worden gedetineerd bij overdracht aan Hongarije of dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije alsnog systematisch worden gedetineerd. De Raad herhaalt ook dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan het vereiste profiel voor detentie. Zelfs aangenomen dat er nog sprake is van blijvende problemen en/of tekortkomingen betreffende de detentie van asielzoekers, blijkt nog niet dat *in casu* kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

Het EHRM oordeelde in de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering terugkeren naar Hongarije ook reeds als volgt wat detentie betreft:

“65. *The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the above-mentioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant’s transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.*

66. *The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.*

67. *The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylum-seekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs.*

(i) The applicant’s complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylum-seekers in Hungary

68. *As regards the applicant’s complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.*

69. *Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).*

70. *Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.*

(...)” .

Het EHRM was aldus van oordeel dat de op dat ogenblik gekend zijnde rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin reglementering. Op het eerste gezicht tonen de

recentere rapporten zoals deze thans voorliggen nog niet aan dat zich in de situatie van de verzoekende partij een andere beoordeling opdringt.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de slechte leefomstandigheden in de detentiecentra en het gebrek aan bijstand en informatie, waarbij de Raad opmerkt dat de verzoekende partij dit algemeen omschrijft als “*problemen in de opvangcentra/asielprocedure*”, terwijl uit de betrokken bijlage blijkt dat deze betrekking heeft op asiel- en migratiedetentie, merkt de Raad daarenboven nog op dat, los van het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan het vereiste profiel voor detentie, niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Ook op dit punt laten de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde stukken de Raad op het eerste gezicht nog niet toe vast te stellen dat een andere beoordeling dan deze van het EHRM in voormeld arrest zich zou opdringen en dat kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

Inzake de omstandigheden van opvang oordeelt de gemachtigde – zich steunend op het AIDA-rapport, het rapport van Grusa Matevzic, met name “*European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report – Hungary*” van oktober 2012 en een nota van het UNHCR van december 2012 – dat niet kan worden vastgesteld dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin reglementering worden overgedragen per definitie in een situatie terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het feit dat asielzoekers geen “*eetzakgeld*” meer krijgen, wat inderdaad blijkt uit het AIDA-rapport, maar er wordt vervolgens aangegeven dat men in de plaats daarvan maaltijden krijgt.

De Raad stelt vast dat *prima facie* de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde rapporten en bronnen niet van aard zijn dat ze voormelde motivering van de gemachtigde vermogen te weerleggen of het kennelijk onredelijk karakter hiervan aantonen. Het door de gemachtigde in dit verband gehanteerde AIDA-rapport kan ook worden geacht het best de actuele situatie in dit verband weer te geven. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

In zoverre in de door de verzoekende partij aangehaalde rapporten ook nog kritiek wordt geuit op de juridische voorzieningen om de detentie aan te vechten, stelt de Raad *prima facie* vast dat niet blijkt dat de huidige situatie op dit vlak op zich in negatieve zin is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals deze reeds voorlag bij het EHRM in voormelde zaak *Mohammadi* en waarbij reeds sprake was van deze kritiek. Er blijkt alsnog niet dat dit gegeven vermag te leiden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM zou worden miskend. In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting uit deze vaststelling aangaande de beroepsmogelijkheden tegen detentie afleidt dat geen beroep mogelijk is tegen negatieve beslissingen in het algemeen, dient erop gewezen te worden dat dit geenszins blijkt. Met betrekking tot de verwijzing van de verzoekende partij naar het AIDA-rapport wat betreft een gebrek aan effectieve toegang en contacten met advocaten, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband hoger heeft gesteld.

Waar de verzoekende partij wijst op vermeldingen in het AIDA-rapport met betrekking tot een stijging van de asielaanvragen en het feit dat procedurele deadlines niet steeds worden gerespecteerd, dient te worden vastgesteld dat uit voormeld rapport *prima facie* niet blijkt dat hieruit wordt afgeleid dat dit een schending van artikel 3 al dan niet *juncto* artikel 13 van het EVRM zou uitmaken.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een alleenstaande asielzoeker is, die door België en daardoor ook door Hongarije als meerderjarig wordt beschouwd. Zodoende kan zij niet dienstig verwijzen naar passages die handelen over niet-begeleide minderjarigen of families. In dit verband kan tevens verwezen worden op het feit dat het EHRM in de zaak *Tarakhel* stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen, des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen

een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij, los van haar hoedanigheid van asielzoeker, nog een profiel heeft van een bijzonder kwetsbaar persoon. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op het onderdeel van de bestreden beslissing met betrekking tot haar gezondheidstoestand, zodat moet worden aangenomen dat zij de motivering hieromtrent, met name dat in haar administratief dossier geen enkel medisch document aanwezig is dat haar verklaringen dat zij psychische problemen heeft en dat dit komt omdat zij onderweg haar moeder en broer zou zijn kwijtgeraakt, niet betwist. Ook wordt nogmaals benadrukt dat Hongarije expliciet heeft bevestigd akkoord te gaan met de terugname van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht ook geenszins aannemelijk dat de situatie in Hongarije dermate ernstige tekortkomingen kent die noodzaken dat individuele garanties zouden worden gevraagd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad *prima facie* dat, zoals ook in de bestreden beslissing gesteld, niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Hongarije. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat de gemachtigde op enig punt een partiële lezing maakt van de gehanteerde stukken. De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk recente bronnen – waaronder het AIDA-rapport dat up-to-date is tot 17 februari 2015 – heeft gehanteerd in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dat de verzoekende partij geen bronnen aanhaalt waaruit blijkt dat er sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie of dat de bronnen die de gemachtigde hanteerde, gedateerd zijn of worden tegengesproken.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat Dublin-overdrachten naar Griekenland en Italië zijn geschorst, dient te worden vastgesteld dat hieruit niets kan afgeleid worden met betrekking tot het land dat *in casu* relevant is, met name Hongarije.

Daar waar de verzoekende partij nog algemeen verwijst naar uitspraken van de Hongaarse premier en het gegeven dat er plannen zouden zijn om het asielbeleid restrictiever te maken, dient erop gewezen te worden dat dit gegeven alsnog hypothetisch is en actueel vooral retoriek lijkt te zijn, zodat dit evenmin kan leiden tot een andere beoordeling.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een artikel waarin sprake is een geplande consultatie van de bevolking waarbij bepaalde vragen over immigranten zouden gesteld worden, dient te worden vastgesteld, los van de vaststelling dat het zeer algemene informatie in een artikel betreft, zonder bronvermelding, dat hieruit nog geen reëel risico voor asielzoekers blijkt om in Hongarije het slachtoffer te worden van een miskennis van artikel 3 van het EVRM of om te worden verwijderd van het grondgebied zonder een inhoudelijke en kwaliteitsvolle behandeling van hun asielaanvraag. In hetzelfde artikel wordt tevens, eveneens algemeen en zonder bronvermelding, verwezen naar geplande amendementen die mogelijk in strijd zouden zijn met Europese regelgeving. Ook in een door de verzoekende partij bijgevoegd onderdeel van het AIDA-rapport wordt gewezen op opmerkingen en aanbevelingen van het UNHCR van januari 2015 op een ontwerp van wetwijziging. Naast de vaststelling dat het om wijzigingen met betrekking tot detentie blijkt te gaan, waarbij de Raad verwijst naar hetgeen hij in dit verband hoger heeft gesteld, dient er tevens op gewezen te worden dat het nog geen aangenomen wetgeving betreft en er ook onduidelijkheid is wat de juiste draagwijdte hiervan zou zijn. Er kan aan de gemachtigde niet worden verweten zijn beoordeling te steunen op de actuele wetgeving en situatie in Hongarije.

In de mate dat de verzoekende partij een weblog als bijlage toevoegt, dient erop gewezen te worden dat hieruit slechts de opvattingen van de auteur blijken en dat deze ook geenszins zijn uitspraken op enige wijze staft. Met betrekking tot het krantenartikel van 18 juli 2014 over een uitspraak van een hof van beroep te Stuttgart, dient te worden vastgesteld dat uit dit artikel niet blijkt om welke zaak het precies gaat en wat de concrete omstandigheden van deze zaak waren. Uit beide bijlagen kan *prima facie* dan ook niet afgeleid worden dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou voorliggen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending aan de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM op het eerste gezicht niet wordt aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

I. VAN DEN BOSSCHE